

VENÄLÄISESTÄ HALLINTATAVASTA JA VENÄLÄISISTÄ REFORMEISTA

On olemassa julkaisupahanen „Grazhdanin”⁹², jota toimittelee hra Meshtsherski. Tuo ruhtinas, joka on soutanut ummet ja lammet Pietarin erilaisissa ylimmissä virkamies-„piireissä”, saarnaa tässä julkaisupahasessa tavallisesti mitä taantumuksellisimpia asioita.

Julkaisupahanen on mielenkiintoinen ensinnäkin sen vuoksi, että suulas ruhtinas ilmiantaa siinä alinomaa Venäjän korkeinta hallintavaltaa koskevia salaisuuksia. Sillä Venäjää hallitsevat tosiaan ne ylhäissukuiset tilanherrat, joiden keskuudessa ruhtinas Meshtsherski on oleillut ja oleilee. Ja he hoitavat tosiaan Venäjän asioita juuri sillä tavalla, juuri siinä hengessä, juuri niitä menetelmiä käyttäen, joita ruhtinas Meshtsherski suosittelee, edellyttäen käytettävän ja ehdottaa.

Julkaisupahanen on mielenkiintoinen, toiseksi, siksi, että sen ylhäinen toimittaja, joka on varma siitä, ettei hänen lehtensä mene ikinä *kansaan saakka*, paljastaa usein Venäjän hallintatapoja mitä armottomimmin.

Tässä kaksi tuon ylimyksen, ruhtinaan, mielenkiintoista tunnustusta:

„Sangen kuvaava ilmiö”, kirjoittaa hän. „Tämän tästä meille saapuu Ranskasta, Belgiasta, Englannista herttaisia miehiä, jotka tuntevat hyvin suurta sympatiaa (myötätuntoa) Venäjää ja venäläisiä kohtaan; he asettuvat hotelleihin ylellisiin huoneistoihin, esittävät yhdelle tai toiselle virkailijalle suosituksensa... ja sitten kymmenisen päivän kuluttua näet näiden matkailvien ulkomaalaisten pääsevän vastaanotolle tämän tai tuon ministerin luo, saavan toiveita sen tai tämän toimiluvan myöntämisestä ja matkustavan niine toiveineen takaisin kotiinsa... sitten he saapuvat uudelleen, ja viikon kuluttua heillä on jo konsessio jossakin Venäjällä ja he laskevat odotettavissa olevia tulojaan niin tarmokkaasti, että alkavat jo haaveilla miljoonista”.

Näin kirjoittaa ruhtinas Meshtsherski. Hän tekee poikkeuksen kirjoittaessaan totta. Venäjän kapitalismissa ovat vielä äärettömän voimakkaita aasialaisen primitiivisyyden piirteet, virkamiesten lahjottavuus ja finanssimiesten vehkeilyt, finanssimiesten, jotka jakavat monopolitulonsa ylhäisten virkailijain kanssa. Kun narodnikkimme käyvät sotaa ja käyvät oikeutetusti sotaa näitä ruokottomia ja häpeämättömiä vehkeilyjä vastaan, pitävät he sitä useinkin kapitalisminvastaisena taisteluna. Heidän virheensä on ilmeinen. Todellisuudessa he sotivat kapitalismin *demokratisoimisen puolesta*.

„Kun ulkomailla ollessani”, kirjoittaa peräti taantumuksellinen ruhtinas toisessa yhteydessä, „jouduin olemaan tekemisissä erilaisessa asemassa olevien ihmisten kanssa... en muista, että puheen aiheena olisivat koskaan olleet mitkään yhteiskunnalliset tai valtiolliset reformit... Lueskelin sanomalehtiä... mutta en tavannut kirjoituksia reformeista... Ja päinvastoin, heti rajan yli tultuani ja kotiin jouduttuani, kun otin käteeni ensimmäisen eteen sattuneen venäläisen sanomalehden, tapasin sen ensimmäisellä, toisella ja vieläpä kolmannellakin sivulla kirjoituksia joistakin reformeista”.

Oikea havainto. Euroopassa porvaristo ei tarvitse reformeja. Venäjällä — tarvitsee. Virkamiesylimystöön kuuluva ruhtinas ei jaksakaan käsittää tämän eron syitä, — aivan samoin kuin eräät neropatit eivät jaksakaan käsittää, että työläisten jyrkän reformismivastaisen taktiikan puolustuksena on se seikka, että reformit ovat välttämättömiä erikoisesti porvaristolle.

„Pravda Truda” № 14,
syyskuun 26 pnä 1913
Allekirjoitus: *Havainnoitsija*

Julkaistaan „Pravda Truda” lehden
tekstin mukaan